

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících PhDr. Soni Haluzové a Petra Drdly v hlavním líčení konaném dne 13. října 2014, **t a k t o :**

Obžalovaný

M.V.

nar. XXXXX v XXXXX,
student,
bytem XXXXX, XXXXX,
t.č. ve vazbě ve VV Brno- Bohunice,

je vinen, že

- 1) dne 5. 3. 2014 v době od 11:00 hodin do 11:05 hodin v Brně na ulici Koniklecova po stezce vedoucí do lesoparku k hotelu Myslivna úmyslně fyzicky napadl osaměle běžící poškozenou J. S., nar. XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, tak, že jí zezadu kopl do střední

části zad, čímž jí povalil na zem, kde ji nejméně dvakrát udeřil pěstí do obličeje, i když se poškozená pokusila vstát, tak ji opakovaně srazil na zem, kde ji opakovaně fyzicky napadal a celkem na ni nejméně třináctkrát zaútočil tak, že ji kopal nohama, bil pěstmi obou rukou do oblasti hlavy, zad a břicha, a tohoto jednání zanechal až ve chvíli, kdy si poškozená přivolala hlasitým křikem pomoc, čímž způsobil poškozené J. S., nar. XXXXX, zhmoždění břicha vpravo, oděrky obou loktů více vlevo a oděrky a krevní podlitiny obou rukou, krevní podlitiny okolo pravého i levého oka, krevní podlitinu levého lokte, krevní podlitinu v oblasti pravé kyčle, krevní podlitinu na pravém i levém kolenu a krevní podlitiny na pravém i levém lýtku, tedy zranění, které si vyžádalo hospitalizaci poškozené v době od 5. do 7. 3. 2014 a omezilo ji v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 10 dnů, avšak vzhledem k tomu, že především údery pěstí a kopance směřovaly do hlavy, hrudníku a břicha, tedy do míst, kde se nachází životně důležité orgány, mohlo dojít ke vzniku krvácení pod obaly mozkové, ke zhmoždění mozku a zlomeninám žeber s možným poraněním cév a plíce s krvácením do dutiny hrudní nebo ke vzniku vzduchu do dutiny hrudní, k poranění sleziny, jater a ledvin, musel být obžalovaný srozuměn s tím, že může dojít u poškozené ke zranění, kdy omezení v obvyklém způsobu života přesáhne dobu šesti týdnů nebo ke zranění život ohrožujícímu,

- 2) dne 6. 3. 2014 v době od 17:50 hodin do 18:00 hodin v Brně na lesní stezce ve vzdálenosti 350m od hotelu Myslivna, ulice Nad Pisárkami 1, úmyslně fyzicky napadl osaměle se procházející poškozenou vystupující jako utajená svědkyně ve smyslu ustanovení § 55 odst. 2 trestního řádu, a to tak, že když kolem něj procházela, tak ji zezadu udeřil do zad, nejméně třikrát ji udeřil do hlavy a když poškozená upadla opakovaně do jí bušil rukama, kopal do ní a jeho nejméně osm útoků směřovalo do hlavy, do zad, do břicha, do nohou i rukou a svého útoku zanechal až ve chvíli, kdy se poškozená začala účinně bránit, křičela o pomoc, a tímto jednáním způsobil poškozené zhmoždění pravé poloviny hrudníku s krevní podlitinou, zhmoždění hlavy s krevní podlitinou na čele vpravo zabíhající až do vlasové části hlavy, zhmoždění břišní stěny s krevní podlitinou břicha vpravo pod hrudní kostí, dva škrábance na vnitřní straně pravého zápěstí, krevní podlitinu přední plochy pravé paže, krevní podlitinu levého lokte, krevní podlitinu přední a zadní plochy levé paže a krevní podlitinu levého lokte, tedy zranění v důsledku kterého byla poškozená omezena v obvyklém způsobu života

především bolestivostí poranění, zejména pravé poloviny hrudníku, a to nejméně do 17.3.2014, tj. po dobu nejméně 12 dní, avšak vzhledem k tomu, že kopance a údery obžalovaného směřovaly do hlavy, hrudníku a břicha poškozené, tedy do míst, kde se nachází životně důležité orgány, mohlo dojít ke vzniku krvácení pod obaly mozkové, ke zhmoždění mozku, ke zlomeninám žeber s možným poraněním cév a plicí, s krvácením do dutiny hrudní nebo ke vniknutí vzduchu do dutiny hrudní, k poranění sleziny, jater a ledvin, musel být obžalovaný srozuměn s tím, že může dojít u poškozené ke zranění, kdy omezení v obvyklém způsobu života přesáhne šest týdnů nebo ke zranění život ohrožujícímu,

t e d y

- a) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, čin spáchal na dvou osobách, a tohoto se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,
- b) dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

t í m s p á c h a l

- a) zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,
- b) přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

Z a t o s e o d s u z u j e

podle § 145 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 40 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

5 (pěti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné sexuologické léčení v ústavní formě.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému – Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Brno, Pobočka pro Jihomoravský kraj a kraj Vysočina, Benešova 10, Brno – město, škodu ve výši 7.720 Kč.

O d ů v o d n ě n í

A./ Skutková zjištění

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal dne 28.7.2014 u zdejšího soudu obžalobu na M.V., v níž mu kladl za vinu spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Skutkové podstaty obou trestných činů měl obžalovaný M.V. naplnit dvěma útoky ze dne 5.3.2014 a 6.3.2014, které jsou podrobně popsány ve výroku obžaloby, a spočívaly v tom, že v obou případech fyzicky napadl na veřejném prostranství poškozenou ženu tak, že ji srazil na zem, poté ji kopal, bil pěstmi apod.

Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, u hlavního líčení dne 30.9.2014 provedl veškeré dostupné důkazy, z nichž učinil následující skutková zjištění.

Obžalovaný M.V. se u hlavního líčení, prakticky shodně jako v přípravném řízení dne 11.3.2014 (č.l. 44-50), k trestnému jednání v plném rozsahu doznal.

U hlavního líčení dne 30.9.2014 obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že v té době byl na pokraji zoufalství, neboť ho žádná žena nikdy nechtěla a on z toho byl velmi rozčilený a nedokázal se vůbec ovládat. Je mu však strašně líto všechno, co se stalo.

K prvému bodu obžaloby, tedy k útoku na poškozenou J. S. ze dne 5.3.2014 obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že v důsledku svého špatného psychického stavu se potřeboval projít a šel tedy ven, aniž by měl v úmyslu někomu ublížit nebo někoho napadnout. Když se procházel na čerstvém vzduchu, proběhla kolem něj poškozená a v tu chvíli měl zkrat. Opět se mu vybavilo, jak ho všechny ženy v minulosti odmítaly, jak se cítil ponížený a cítil nutkavou potřebu to nějakým způsobem oplatit. Podle jeho výpovědi se mu doslova „úplně zatmělo před očima“. Obžalovaný M.V. doznal, že poškozenou kopnul do zad, ale to pouze jednou, protože ji povalil na zem. Když chtěla poškozená vstát, tak ji ještě párkrát udeřil do rukou, což také doznal. Do obličeje ji, podle svého tvrzení, udeřil rukou asi dvakrát, potom ji párkrát kopnul, rozhodně však ne do hlavy, ale spíše do spodní části těla. Opakovaně potvrdil, že první fyzický útok bylo jedno kopnutí do zad. Rozhodně to nebylo kopnutí oběma nohama, jak je uvedeno v obžalobě, ale pouze jednou nohou, když poškozená k němu v tom okamžiku byla otočena zády. Po takovém kopnutí poškozená upadla dopředu, tzv. na všechny čtyři a kdy ji obžalovaný sám viděl, že vstává, ještě ji párkrát udeřil rukou. Jednalo se o údery pěstí do obličeje, ale s odstupem času obžalovaný nedokázal u hlavního líčení říct, kam poškozenou přesně udeřil s vysvětlením, že jednotlivé rány nijak nemířil. Domnívá se, že šlo pouze o dvě rány. Kopance byly asi také dva a směřovaly někam od pasu dolů. Poškozená už v té době ležela na zádech, takže to muselo být někam do břicha. Svůj rozpor oproti výpovědi z přípravného řízení, kdy

tvrdil, že poškozenou udeřil pěstí nebo rukou, vysvětlil tím, že se tehdy asi špatně vyjádřil tím, že řekl, že poškozenou kopl do břicha, protože tím myslel, že ji rozhodně nekopl do hlavy. Pokud ji někam kopl, tak to bylo maximálně do břicha, ale přesně to neví.

K dotazu soudu obžalovaný uvedl, že úplně přesně nemá představu o tom, jaké má člověk v břiše uloženy orgány. Ví však, že tam nejsou žádné kosti. Že kopnutí do břicha nemusí být do místa relativně bezpečného pro takový útok, mu, podle jeho tvrzení, v daný okamžik vůbec nedošlo. Potom, co na poškozenou takto zaútočil, z něj spadla agrese, začal se ovládat, rozpoznávat, co se stalo a zpanikařil. Proto také sám od sebe utekl. Dvě rány do obličeje a dva kopance do břicha mu, podle jeho názoru, stačily k tomu, aby vyventiloval svoji agresi. Když od poškozené J. S. utekl, ona zůstala ležet na zemi, když po prvním útoku, když ji udeřil, vlastně křičela a volala o pomoc. Je pravdou, že si tohoto útoku všiml nějaký pán, kterého obžalovaný viděl, když utíkal z místa činu pryč. Tento muž křičel, aby někdo zavolal policii.

Ke druhému útoku ze dne 6.3.2014, tj. ze dne bezprostředně následujícího, se obžalovaný M.V. u hlavního líčení také doznal. Nejdříve vysvětlil, že byl pořád psychicky úplně na dně, tedy i ten druhý den, znovu se šel projít na čerstvý vzduch a ani v tomto případě neměl v úmyslu někoho napadnout, nebo někomu ublížit. Předpokládal spíše, že se cestou unaví a napětí z něho nějak spadne, proto šel do co největšího kopce a ještě se chtěl kolem hotelu Myslivna proběhnout směrem do Kohoutovic. Asi v půlce cesty však míjel nějakou ženu, která tudy šla a v tom okamžiku se mu znovu vybavily všechny ženy, co ho v minulosti odmítaly, vrátilo se mu to, jak se cítil ponížený. Obžalovaný M.V. doznal, že v tom okamžiku chytil ženu za rameno, udeřil ji asi do zad, aby ji srazil na zem, ale, podle jeho názoru, to nebylo velkou silou, neboť jí vlastně nechtěl ublížit. Tato žena po prvním úderu asi nespadla, a proto ji udeřil zřejmě ještě dvakrát rukou někam do zad nebo do hlavy. Poškozená potom skutečně spadla na zem a padala jakoby na bok. Když k ní obžalovaný přistoupil, ona ho kopl, což ho v tu chvíli naštvalo tak, že ji také možná párkrát kopl. Určitě to však nebylo do hlavy, když navíc ona proti němu byla otočená nohama. Kopl jí zřejmě dvakrát nebo třikrát někam do nohou, maximálně do břicha. Kromě toho, jak sám připustil, udeřil poškozenou asi dvakrát nebo třikrát pěstí do hlavy, možná i do rukou, když se poškozená kryla. Jednalo se o údery pěstí. Při tomto útoku poškozená ležela na zádech a křičela, tedy spíše obžalovanému nadávala. Nikdo jí však na pomoc nepřišel. Obdobně, jako při prvním útoku předchozího dne, také tentokrát z obžalovaného všechno spadlo v okamžiku, když poškozenou párkrát udeřil a tak se vlastně postupně začal znovu ovládat. Z místa činu také v tomto případě utekl.

K dotazu soudu obžalovaný dále uvedl, že se o svém psychickém stavu večer zmínil několika známým na internetu a potvrdil, že už v minulosti se o svých psychických stavech zmiňoval rodičům, když zejména matka se mu snažila pomoci tím, že mu zařídila hospitalizaci na psychiatrii. V závěru své výpovědi obžalovaný uvedl, že přes svůj negativní vztah k ženám vůbec neuvažoval o tom, že by se s nimi nebo s většinou těch, se kterými se potká, chtěl nějak vypořádat. Jeho útoky byly vždy náhlé, protože když ženy potkal, tak se to v něm probudilo nebo nastartovalo a on už dále nepřemýšlel. Každý z těchto útoků, který je uvedený v obžalobě, trval, podle jeho odhadu, asi dvě nebo tři minuty. Bylo to v okamžiku, když si obžalovaný připadal odmítnutý a vždy se z toho odmítnutí cítil strašně ponížený.

S doznáním obžalovaného M.V. korespondují především výpovědi obou poškozených, výsledky ohledání místa činu a v případě prvního útoku také výpověď svědka S. B..

Svědkyň J. S., vyslechnutá u hlavního líčení dne 30.9.2014, vypovídala shodně jako v přípravném řízení dne 12.5.2014 (č.l. 65). Svědkyně uvedla, že to bylo 5.3.2014, když kolem 11.00 hodin byla běhat a vracela se směrem k Základní škole na Koniklecové ulici. Zde přeběhla nějakého kluka, kterého vlastně oběhla, ale najednou za sebou uslyšela dusot a uviděla, že se za ní někdo žene. Najednou jí kopl do zad, ona upadla na zem, a když chtěla vstát, dostala pěstí do obličeje, takže zase spadla. Potom už jenom ležela a snažila se krýt si hlavu, protože dostala údery i do hlavy, do břicha a po celém těle. Svědkyně uvedla, že pořád volala o pomoc, protože viděla dole pod zatačkou, že tam šel nějaký starší pán, který nakonec začal volat na obžalovaného, aby ji nechal, protože tam šla nějaká policistka, kterou on také zavola. Tento starší pán ke svědkyni potom přišel, začal ji uklidňovat a nakonec se podařilo zastavit paní v autě, která viděla, co se stalo a odvezla ji do nemocnice.

K dotazu soudu svědkyně u hlavního líčení uvedla, že v okamžiku prvního úderu útočníka neviděla, protože to bylo zezadu. On jí před napadením vůbec nic neřekl. Rány, které od něho dostávala, směřovaly především do středu zad – na bedra, a trochu víc nad pas. Rány pokračovaly tak, že dostala pěstí do obličeje, on ji kopal do břicha, do noh, do zad a bil i do hlavy. Do obličeje dostala pěstí, a to do levého oka. Kolik přesně však ran dostala, určit nedokázala, potvrdila pouze, že rána pěstí byla do obličeje, potom dostala ještě další údery, ale ona si kryla hlavu rukama. Kromě ran pěstmi dostávala i kopance. Útočník nejdříve stál a kopal jí a potom se nad ni i sehnul a další rány směřovaly do boku břicha i doprostřed břicha a do zad. Svědkyně dále potvrdila, že v důsledku zranění, které utrpěla, byla asi tři nebo čtyři dny v nemocnici, protože měla pohmožděny na celém těle, kolem oka na obličeji monokl, také měla lehčí otřes mozku a bolesti hlavy, které přetrvávaly asi měsíc. Byla omezena v obvyklém způsobu života především tím, že nemohla vůbec sportovat, což pro ni bylo významné, neboť studuje Fakultu sportovních studií, takže nemohla chodit do školy. Kromě toho měla nařízený klidový režim a i dosud se bojí chodit sama ven. Asi po měsíci už nastoupila do školy a chtěla začít spolupracovat s psychoterapeutem, avšak v důsledku obtížné dosažitelnosti z místa jejího bydliště, kam odjela na prázdniny, by takové terapie byly obtížné. S tímto negativním prožitkem se tedy snaží vypořádat se sama. V závěru své výpovědi svědkyně uvedla, že útočníka sama neviděla, neboť útok směřoval zezadu a když dostala ránu pěstí do obličeje, kryla si především hlavu. Útočníka si tedy moc neprohližela.

Protokolem o rekognici provedené dne 11.3.2014 (č.l. 115-117) svědkyně obžalovaného, jako útočníka, který ji napadl, označit nedokázala.

S výpovědí svědkyně J. S. koresponduje výpověď **svědka S. B.**, který byl vyslechnut v přípravném řízení dne 3.6.2014 (č.l. 58 a násl.), když jeho svědecká výpověď byla u hlavního líčení dne 30.9.2014 čtena v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek S. B. po zákonném poučení uvedl, že když tohoto dne šel na procházku do lesa, ani deset metrů před ním šla strážnice městské policie, která odbočila po nezpevněné cestě mezi zahrádkami, zatímco svědek sám se dal vlevo po asfaltové cestě. Když ušel kratší vzdálenost, uslyšel křik, nářek, pláč, a to z míst za zatačkou, kam sám neviděl. Najednou však kolem něj proběhl vysoký štíhlý kluk a když svědek přišel za zatačku, na zemi na boku ležela nějaká holka, která strašně nařikala a plakala. Svědek potvrdil, že už z dálky viděl, že tato dívka má na ruce krev, proto se otočil a utíkal za klukem a křičel „policie“, protože věděl, že strážnice městské policie šla na druhou stranu. Podle odhadu svědka byl ten mladík asi 190 cm vysoký, štíhlý, a když přeběhl hřiště na ulici Koniklecové, zamířil do malé branky při okraji hřiště, kterou proběhl. Strážnice

městské policie tohoto kluka dál pronásledovala a svědek sám se vrátil za napadenou slečnou, která pořád ležela na zemi a naříkala. Vzhledem k tomu, že ani jeden z nich neměl mobilní telefon, kterým by přivolali pomoc, pomohl svědek této dívce vstát a společně odešli na zastávku městské hromadné dopravy, kde přítomná žena z mobilního telefonu zavolala záchranku. Po chvíli tato žena přijela k přechodu vozidlem Škoda Octavie, napadenou dívku naložila a odvezla ji do nemocnice.

S výpovědí svědkyně J. S. stran místa jejího napadení korespondují i výsledky ohledání místa činu. **Protokolem o ohledání místa činu** (č.l. 7) včetně připojeného **plánku** a pořízené **fotodokumentace** (č.l. 8-16) bylo v podrobnostech označeno a dokumentováno místo, kde obžalovaný přepadl poškozenou J. S., avšak žádné **kriminalisticky významné stopy na místě zajištěny nebyly**.

S výpovědí svědkyně J. S. o rozsahu jejího zranění a následné léčbě korespondují především **lékařské zprávy** (č.l. 163-165) i **fotodokumentace** o jejím zranění, včetně protokolu o prohlídce těla ze dne 10.3.2014 (č.l. 132-146). Lékařskými zprávami bylo především prokázáno, že poškozená J. S. byla hospitalizována v době od 5. do 7. 3.2014 ve **Fakultní nemocnici Brno na klinice Úrazové chirurgie**. Obě lékařské zprávy pak detailně prokazují její diagnostikované zranění, způsob akutní i následné léčby a staly se podkladem pro zpracování **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** (č.l. 235-262). **Soudní znalec MUDr. Milan Votava** byl také osobně vyslechnut u hlavního líčení dne 30.9.2014, když v plném rozsahu setrval na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku v části, která se týkala rozsahu a charakteru zranění poškozené J. S.. Soudní znalec u hlavního líčení uvedl, že přesný počet útoků, které poškozená utrpěla, není možno určit, ale **lze spočítat tzv. póly násilí**, kdy u J. S. se jedná o oblast břicha, oba lokty a ruce, okolo pravého, levého oka, levý loket, pravá kyčel, pravé i levé koleno, pravé i levé lýtko. Lze tedy konstatovat, že v jejím případě **šlo o tzv. třináct pólů násilí**, avšak nelze rozhodnout, který z toho byl způsobený úderem pěstí a který kopnutím. **Poškozená J. S. tedy utrpěla zhmoždění břicha vpravo, oděrky obou loktů, více vlevo a oděrky a krevní podlitiny obou rukou, krevní podlitiny okolo pravého i levého oka, krevní podlitinu levého lokte, krevní podlitinu v oblasti pravé kyčle, na pravém i levém kolenu, na pravém i levém lýtku. Tato zranění lze ve své komplexnosti hodnotit jako zranění lehká, která J. S. neohrožovala na životě. Přesto však byla J. S. omezena v obvyklém způsobu života po dobu hospitalizace, a to tři dny, kdy se musela podrobit nemocničnímu režimu a po propuštění pak byla omezena především bolestivostí poranění a nutností dodržovat klidový režim, kdy nesměla číst, sledovat televizi a pracovat na počítači. Celkově byla poškozená omezena v obvyklém způsobu života po dobu 10 dní.**

Krevní podlitiny okolo pravého i levého oka u poškozené J. S. **vznikly působením tupého násilí, nejspíše střední intenzity, kdy úder pěstí do obou očí jsou způsobily ke vzniku tohoto poranění. Zhmoždění břicha vpravo vzniklo působením tupého násilí, kdy kopání do břicha je způsobily ke vzniku tohoto poranění. K intenzitě násilí se nelze jednoznačně vyjádřit, protože vzhledem k pružnosti břišní stěny se často na kůži nevytvoří krevní podlitiny, ani při působení velkého násilí. V mnoha případech jsou vážně poraněny orgány dutiny břišní bez jakéhokoliv zevního nálezu. Oděrky obou loktů více vlevo a oděrky a krevní podlitiny obou rukou, krevní podlitina levého lokte, mohly vzniknout kopáním botou a mohly být považovány za známky obrany před útokem. Krevní podlitina v oblasti pravé kyčle, na pravém i levém kolenu, na pravém i levém lýtku, ty vznikly působením tupého násilí nejméně střední intenzity,**

kdy kopání nohou je způsobilé ke vzniku tohoto poranění. Zranění u poškozené nejspíše nezanechá trvalé následky. V závěru svého posudku však soudní znalec konstatoval, že vzhledem k tomu, že mělo dojít u poškozené ke kopání do hlavy, hrudníku a břicha, je tento mechanismus útoku způsobilý ke vzniku vážných až život ohrožujících poranění. Při kopání do hlavy totiž může dojít ke vzniku krvácení pod obaly mozkové a ke zhmoždění mozku, což lze označit jako život ohrožující poranění s možnými trvalými následky (neurologický deficit, póurazová epilepsie), kdy omezení v obvyklém způsobu života může přesáhnout dobu 6ti týdnů. Kopání do oblasti hrudníku může způsobit zlomeniny žeber s možným poraněním cév a plíce s krvácením do dutiny hrudní či vniknutím vzduchu do dutiny hrudní, což lze označit jako život ohrožující poranění. Kopání do břicha může způsobit poranění sleziny, jater a ledvin s život ohrožujícím krvácením do dutiny břišní, či zapobřišnicového prostoru.

Významným důkazem, který přispěl k usvědčení obžalovaného, resp. důkazem, který je v souladu s jeho doznáním i výpovědí svědkyně J. S., jako nepřímým důkazem, je **odborná expertiza z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika** (č.l. 266-272). Touto odbornou expertizou bylo prokázáno, že na mikině černé barvy s kapucí nezjištěné značky na zip, která je zachycena na fotografiích č. 11 a 12 tohoto odborného vyjádření (č.l. 271) byly nalezeny biologické stopy, z nichž jedna pochází od osoby mužského pohlaví. Majoritní složka stanoveného genetického profilu vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené J. S.. Jednalo se o mikinu černé barvy s kapucí, která byla zajištěna u obžalovaného M.V. dne 13.5.2014.

V případě druhé části trestného jednání obžalovaného, tj. útoku ze dne 6.3. 2014 na poškozenou vystupující podle § 55 odst. 2 trestního řádu, jako utajená svědkyně, pak s doznáním obžalovaného M.V. koresponduje také svědecká výpověď této poškozené.

Poškozená byla vyslechnuta osobně u hlavního líčení dne 30.9.2014 a rovněž ona vypovídala shodně jako v přípravném řízení, když uvedla, že dne 6.3.2014 se šla kolem 17.30 hodin projít do přírodní rezervace Koniklecová. V dálce viděla nějakého mladíka, který ji upoutal tím, že byl v pozadí keřů, kde jakoby něco hledal. Připadl jí sice zvláštní, přesto šla dál a nevšímalá si ho, ale najednou uslyšela, že se za ní někdo rozběhl. Když se otočila, uviděla toho muže, který stál tam v dálce a poznala, že je to on. Byl oblečený v tmavém oblečení, na hlavě měl čepici s bílým proužkem nebo lemem. Když se k němu poškozená otočila zády a poodstoupila doprava, aby mu uvolnila cestu, ucítila úder do zad a několik úderů do hlavy. Poté upadla na pravý bok, ale tento mladík do ní bušil rukama, kopal jí a v ten okamžik, jak poškozená sama potvrdila, jí blesklo hlavou, že se musí začít bránit. Sama začala také kopat, bušit rukama kolem sebe, a to necíleně, ale úplně jakoby v afektu, protože do ní vjela zloba, co si ten dotyčný vůči ní vlastně dovoluje. Díky tomu, že se začala bránit, mladík jakoby poodstoupil a poškozená měla pocit, že ho její obrana překvapila. Začala tedy křičet, což bylo asi třikrát nebo čtyřikrát a ten mladý muž nakonec odběhl zpátky, směrem odkud přišel. Poškozená uvedla, že když se pomalu zvedala, motala se jí hlava, protože byla v šoku, byla celá rozklepaná. Přesto doběhla k Hotelu Myslivna, kde recepční vysvětlila, co se stalo a požádala ji, aby zavolala policii. K dotazu soudu svědkyně vysvětlila, že z útočnicka měla zvláštní pocit, protože on vlastně nemluvil, nevydával žádné zvuky a ani nepůsobil rozrušeným nebo rozčileným dojmem. První úder směřoval do jejích zad, další úder směřovaly do hlavy, a to zezadu do týlu, zboku do vlasové části a ránu také dostala zepředu vpravo na čelo, kde měla podlitinu. Poškozená rovněž potvrdila, že dostala asi tři až čtyři údery do hlavy a potom upadla.

Kolik celkově bylo úderů, když ležela na zemi, určit nedokázala. Potvrdila pouze, že mladík ji bouchal do hlavy, do zad, do břicha, do nohou, do rukou, zkrátka do celého těla, a to rukama, nebo ji kopal nohama. Intenzita jeho útoku se však zmírnila v okamžiku, když se poškozená sama začala bránit. Přesto však mladík v útoku pokračoval a když už poškozená mohla začít křičet, on sám odběhl. Podle odhadu poškozené útok trval asi tři až čtyři minuty. Sama odhaduje, že obdržela asi patnáct až dvacet ran, ale přesně to pochopitelně určit nedokáže. V důsledku tohoto napadení sice vyhledala odbornou spíše psychologickou pomoc, avšak v pracovní neschopnosti nebyla, neboť se svým zaměstnavatelem se dohodla, že může pracovat podle svých schopností. Měla především naražená žebra, nemohla se pořádně nadechnout, ležet nebo sedět a takové omezení trvalo nejméně deset dnů, když bolestivost žeber přetrvávala asi dva měsíce, kdy nemohla cvičit ani běhat. Přesto byla v běžném životě schopna se sama o sebe postarat.

Významným důkazem, který koresponduje s výpovědí této poškozené vystupující podle § 55 odst. 2 trestního řádu, jako utajená svědky, i s doznáním obžalovaného jsou výsledky rekognice, provedené dne 11.3.2014, jako neodkladný a neopakovatelný úkon (č.l. 111-114). Poškozená v průběhu procesně řádně provedené rekognice označila, jako pachatele, obžalovaného M.V., když vysvětlila, že výraz očí je mu hodně podobný, jediné, co ji mate, je to, že dotyčný nemá obočí. To ostatně koresponduje i s výpovědí obžalovaného, který sám potvrdil, že po jednání si ostříhal dlouhé vlasy – dredy a mimo jiné si i oholil obočí.

Na místě napadení poškozené obžalovaným M.V. bylo dne 6.3. 2014 provedeno orgány činnými v přípravném řízení ohledání, což dokumentuje protokol o ohledání místa činu včetně pořizování plánu a fotodokumentace (č.l. 11-16). Při ohledání místa činu, však nebyly zajištěny žádné stopy, které by byly vhodné k dalšímu kriminalistickému zkoumání.

Rozsah a charakter zranění této poškozené dokumentuje lékařská zpráva o prvotním ošetření ve Fakultní nemocnici Brno (č.l. 161-162) a protokol o prohlídce těla poškozené včetně pořizování fotodokumentace (č.l. 119-130).

Tyto materiály se pak staly podkladem pro zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (č.l. 235-262). Soudní znalec MUDr. Milan Votava byl osobně vyslechnut u hlavního líčení dne 30.9.2014 a setrval na závěrech svého znaleckého posudku i stran poškozené vystupující podle § 55 odst. 2 trestního řádu, jako utajená svědkyně. Podle lékařských zpráv a prohlídky těla utrpěla poškozená zhmoždění pravé poloviny hrudníku s krevní podlitinou a hlavy s krevní podlitinou na čele vpravo zabíhající až do vlasové části, dále zhmoždění břišní stěny s krevní podlitinou břicha vpravo pod hrudní kostí, dva škrábance na vnitřní straně pravého zápěstí, krevní podlitinu přední plochy pravé paže, krevní podlitinu levého lokte, krevní podlitinu přední a zadní plochy levé paže a krevní podlitinu levého lokte. Tato zranění lze, podle stanoviska soudního znalce, ve své komplexnosti hodnotit jako zranění lehká, která poškozenou neohrožovala na životě. Přesto však byla poškozená omezena v obvyklém způsobu života bolestivostí poranění především pravé poloviny hrudníku, kdy nemohla ležet na pravém boku a tato oblast ji bolela při kašli a prudším pohybu, a to nejméně do 17.3.2014, kdy byla na kontrole u svého praktického lékaře. Celkově byla tedy poškozená omezena v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12 dní.

Soudní znalec se rovněž vyjádřil k mechanismu vzniku zranění poškozené, když uvedl, že zhmoždění hlavy s krevní podlitinou na čele vpravo zabíhající až do vlasové části hlavy, vzniklo působením tupého násilí minimálně střední intenzity, kdy úder pěstí či kopnutí botou

je způsobilé ke vzniku tohoto poranění. Zhmoždění pravé poloviny hrudníku s krevní podlitinou a zhmoždění břišní stěny s krevní podlitinou břicha vpravo pod hrudní kostí, vzniklo působením tupého násilí nejspíše velké intenzity, kdy kopání botou je způsobilé ke vzniku tohoto poranění. Krevní podlitina před plochy pravé paže a krevní podlitina levého lokte, jakož i krevní podlitina přední a zadní plochy levé paže a krevní podlitina levého lokte, mohly vzniknout kopáním botou a mohou být považovány za známky obrany před útokem. Zranění poškozené nejspíše nezanechá trvalé následky. Soudní znalec konstatoval, že kopání do hlavy, hrudníku a břicha představuje mechanismus útoku způsobilý ke vzniku vážných až život ohrožujících poranění. Při kopání do hlavy může dojít ke vzniku krvácení pod obaly mozkové a ke zhmoždění mozku, což lze označit, jako život ohrožující poranění s možnými trvalými následky (neurologický deficit, pouřazová epilepsie), kdy omezení v obvyklém způsobu života může přesáhnout dobu šesti týdnů. Kopání do oblasti hrudníku může způsobit zlomeniny žeber s možným poraněním cév a plíce s krvácením do dutiny hrudní či vniknutím vzduchu do dutiny hrudní, což lze označit, jako život ohrožující poranění. Kopání do břicha může způsobit poranění sleziny, jater a ledvin s život ohrožujícím krvácením do dutiny břišní či zapobříšnicového prostoru.

U hlavního líčení pak soud znalec upřesnil, že u této poškozené lze určit minimálně osm „pólů násilí“, i když nelze přesně rozhodnout, která zranění vznikla kopnutím a která úderem pěstí. U poranění břicha a hrudníku se však jednalo o působení boty nebo kopání, protože pouhým úderem pěstí by takto rozsáhlé zranění, tj. krevní podlitiny v oblasti břicha a hrudníku nevznikly.

Širší okolnosti skutkového děje, zejména pak postoj obžalovaného k ženám i další charakteristické rysy jeho osobnosti prokazují další důkazy, provedené u hlavního líčení.

V souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu byla čtena výpověď svědkyně K.J., vyléchnuté v přípravném řízení dne 3.6.2014 (č.l. 60-62). Svědkyně se vyjádřila ke svému krátkodobému osobnímu vztahu s obžalovaným, když uvedla, že s ním vlastně chodila asi jen týden, protože poznala, že není psychicky v pořádku, obžalovaný se jí zdál být nervózní, projevoval se agresivně a dokonce jí děsil tím, že jí chtěl ublížit, když nebude s ním. Jeho agresivita se projevovala i vyhrožováním přes internet, kde svědkyni urážel. Přibližně po půl roce se s ním svědkyně z dobré vůle dokonce znovu sešla, přijala jeho pozvání na návštěvu domů, kde poslouchali hudbu, pili čaj a nakonec s ním měla pohlavní styk, když sama uvedla, že měla strach, že když ho odmítne, bude obžalovaný vymýšlet různé výhrůžky. Říkal jí totiž, že byl frustrovaný z nedostatku sexu. K.J. také uvedla, že věděla, že obžalovaný M.V. kouří trávu a jedl tzv. houbičky, lysohlávky, které si sám sbíral.

Svědka A.K., vyléchnuté rovněž 3.6.2014 (č.l. 63-64), uvedl, že se s obžalovaným setkal nejdříve v klubu Favál na ulici Výstavní, a to asi před třemi lety. Vzhledem k tomu, že bydleli nedaleko od sebe, asi dvakrát nebo třikrát spolu šli na pivo. Přibližně půl roku před svým výslechem si obžalovaný přidal svědka na facebooku mezi tzv. přátele. Díky těmto kontaktům svědek zjistil, že obžalovaný do svého statusu píše, že si kvůli holkám nechal ostříhat dredy, že za to všechny holky zaplatí a když na to svědek reagoval a snažil se ho uklidnit, obžalovaný mu začal vyhrožovat, že ublíží jeho přítelkyni apod.

S výpovědí svědka A.K. pak korespondují i výsledky tzv. facebookové komunikace (č.l. 311-387), z nichž je zcela zřetelná reakce obžalovaného v dialogu se svědkem mimo jiné i na jednání, jehož se sám obžalovaný dopustil ve dnech 5. a 6. 3. 2014. Z facebookové komunikace především ze dne 6.3.2014 je zřetelný projev obžalovaného spočívající v tom, že dokud nebude

mít nějakou dívku, bude je všechny trestat, za každý den jedna zaplatí (č.l. 318) a především „už jsem dvěma předvedl, řvaly u toho ...“ (reakce z 6.3.2014 v 18.51 hod. – č.l. 318) a vzápětí na to sdělení obžalovaného, že „každý den bude jedna další, k čemuž je připraven si opatřit i stříelnou zbraň“ (č.l. 319). Ještě téhož dne večer obžalovaný dal najevo, že „koupím si plynovku a masku a budu je znásilňovat, musím jenom počkat, až mi přijde poštou, už mě z nich bolejí ruce“ (č.l. 323). Dne 7.3.2014 v 05.48 hod. na této sociální síti s jinou osobou obžalovaný sděluje „za to, že mě žádná nechce, za to, že jsem kvůli nim přišel o dredy a za to, že jsem pořád sám, jsem jim způsobil stejnou bolest, jako ony mně, nenechám si to od nich líbit a od nikoho jinýho taky ne, jak mě někdo nasere, tak se mstím, zlomil jsem si o ty svině ruku ...“ (č.l. 345).

Na základě shora provedeného dokazování dospěl nalézací soud **k závěru, že skutkový děj**, popsany v obou částech skutkové věty obžaloby, **byl v podstatných rysech prokázán**. Nalézací soud však na podkladě provedených důkazů, nejen výpovědi obžalovaného, ale i výpovědi obou poškozených a zejména na podkladě závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, **obě části skutkového děje upřesnil**. Přesněji bylo specifikováno v obou případech **trestné jednání obžalovaného M.V.**, a to mimo jiné s odkazem na závěry soudního znalce, který diagnostikoval u poškozené J. S. zranění svědčí o nejméně 13ti útocích vůči její tělesné integritě a u poškozené, vystupující podle § 55 odst. 2 trestního řádu, jako utajená svědkyně, pak diagnostikoval zranění svědčí o nejméně 8 útocích. Nalézací soud také s odkazem na závěry znaleckého posudku i jemu předcházející lékařské zprávy o prvotním ošetření každé z poškozených **upřesnil zranění, které bylo u každé z obou poškozených objektivně zjištěno**. Vedle toho, rovněž především s odkazem na závěry znaleckého posudku, zahrnul do popisu skutkové věty u obou dílčích útoků i **zranění, které reálně hrozilo každé z poškozených vzniknout**. Lze tedy uzavřít, že skutkový děj byl ustálen s odkazem na doznání obžalovaného, výpovědi každé z poškozených v procesním postavení svědkyň a lékařské zprávy o jejich zranění, resp. závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a to do podoby přesně specifikované ve výroku tohoto rozsudku. Souhrnně pak nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že **nebyly shledány žádné pochybnosti o věrohodnosti svědecké výpovědi kterékoliv z poškozených**. Obě byly vyslechnuty v přípravném řízení a u hlavního líčení vypovídaly prakticky shodně. Výpovědi každé z poškozených pak korespondují i s lékařskými zprávami a závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství stran zranění, které každá z nich utrpěla. V případě poškozené J. S. pak ucelený řetězec důkazů doplňuje i odborná expertiza z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika. V případě poškozené vystupující podle § 55 odst. 2 trestního řádu, jako utajená svědkyně, pak řetězec důkazů doplňují i výsledky rekognice, kdy poškozená obžalovaného identifikovala. Lze tedy uzavřít, že **nalézací soud uznal obžalovaného M.V. vinným ze spáchání obou částí skutkového děje**, popsáno původně v obžalobě a upřesněného ve výroku tohoto rozsudku.

B./ Právní kvalifikace

Na úvod rozboru právní kvalifikace považuje nalézací soud za nezbytné konstatovat, že trestné jednání obžalovaného M.V., které je ve výroku rozsudku specifikováno ve dvou částech, neboť směřovalo ve dvou dnech vůči dvěma různým poškozeným, přesto naplnilo **hmotně-právní i procesně-právní podmínky pokračování**. Obžalovaný se trestného jednání dopustil

5.3.2014 v poledních hodinách v Brně v lesoparku vedoucímu k Hotelu Myslivna tím, že fyzicky napadl poškozenou J. S. a následující den v podvečerních hodinách dne 6.3.2014 v místě nacházejícím se ve stejné lokalitě napadl obdobným způsobem další poškozenou, která vystupuje v tomto trestním řízení jako utajená svědkyně podle § 55 odst. 2 trestního řádu. Hmotně-právní podmínky pokračování, vymezené v ustanovení § 116 trestního zákoníku byly naplněny, neboť podle citovaného zákonného ustanovení se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Nálezací soud, s ohledem na minimální časovou prodlevu mezi oběma útoky, byť směřujícími vůči dvěma různými fyzickými osobám, konstatuje, že jednání obžalovaného splnilo podmínku blízké časové souvislosti. Vzhledem k tomu, že byly naplněny i další podmínky pokračování z hlediska subjektivního a objektivního, jak ostatně potvrdil i sám obžalovaný a jeho slovní projevy na sociální síti facebook, mohl nálezací soud uzavřít, že obě části skutkového děje tvoří jeden skutek. Takovým závěrem nebrání ani ustanovení § 12 odst. 11 trestního řádu, tj. vymezení tzv. procesní překážky pokračování. Obvinění totiž bylo M.V. sděleno až dne 11.3.2014, tj. s několikadenním časovým odstupem poté, co se dne 6.3.2014 dopustil druhého útoku. Podle ustanovení § 12 odst. 11 trestního řádu pokud obviněný pokračuje v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto útoku jako nový skutek.

Lze tedy rekapitulovat, že trestně-právně významné jednání obžalovaného M.V. spočívalo v tom, že dne 5.3.2014 úmyslně fyzicky napadl poškozenou J. S. v lesoparku u Hotelu Myslivna a dne 6.3.2014 fakticky ve stejné lokalitě rovněž úmyslně fyzicky napadl poškozenou vystupující jako utajená svědkyně podle § 55 odst. 2 trestního řádu. Obžalovaný jednal tak, že každou z poškozených nejdříve povalil na zem tím, že ji buď kopl nebo udeřil do zad, když na zemi ležící poškozenou opět fyzicky napadal, a to úderem pěstmi do hlavy, do celého těla kopanci, tedy způsobem, které je vůči každé z poškozených podrobně popsáno ve výroku rozsudku. Na poškozenou J. S. zaútočil celkem nejméně 13krát a na poškozenou – utajenou svědkyni podle § 55 odst. 2 trestního řádu, nejméně 8krát. Důkazy provedení u hlavního líčení, ať už výpovědi obžalovaného, výpověďmi obou poškozených, ale i výpovědi svědka S. B. a výsledky ohledání každého z místa činů, bylo prokázáno, že se obžalovaný tohoto jednání dopustil v obou případech v prostoru lesoparku u Hotelu Myslivna v Brně, tedy na místě veřejnosti přístupném tím, že v obou případech napadl poškozenou bez toho, že by mu ona objektivně zavdala jakoukoliv příčinu.

V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného utrpěla sice každá z obou poškozených pouze „lehké“ zranění, avšak reálně hrozil vznik zranění závažnějšího, v němž by citelné omezení v obvyklém způsobu života u každé z poškozených přesáhlo dobu 6ti týdnů, event. by hrozilo zranění život ohrožující. Podle ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku se těžkou újmou na zdraví rozumí mimo jiné delší dobu trvající porucha zdraví, což podle ustálené soudní praxe je doba, kdy citelné omezení v obvyklém způsobu života přesáhne dobu 6ti týdnů. Těžkou újmou na zdraví však např. podle § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku lze považovat i poškození důležitého orgánu. Důkazy provedení u hlavního líčení bylo prokázáno, že útoky obžalovaného, ať už úderem pěstí nebo kopance v případě obou poškozených směřovaly do hlavy, hrudníku a do břicha, tedy do míst, kde se nachází životně důležité orgány. Zcela odůvodněna byla i obava, že takto mohlo dojít ke vzniku zranění spočívajícího např. v krvácení pod obaly mozkové, ke zhmoždění mozku nebo ke

zlomeninám žeber s možným poraněním cév a plíce, s krvácením do dutiny hrudní nebo ke vniknutí vzduchu do dutiny hrudní, příp. k poranění sleziny, jater a ledvin. Závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, i osobní výslech znalce u hlavního líčení, jakož i další shora rozebrané důkazy, byly podkladem pro závěr nalézacího soudu o tom, že trestné jednání obžalovaného M.V. dospělo v obou částech skutkového děje do vývojového stádia **pokusu**, neboť **těžká újma na zdraví v případě obou poškozených reálně hrozila, avšak objektivně nevznikla**. Takový následek trestného jednání obžalovaného nebyl způsoben, podle názoru nalézacího soudu, spíše jen shodou náhod, když rány pěstí i kopance do míst na těle drobné ženy, kterou obě poškozené byly, jsou rozhodně způsobitelné takové zranění způsobit. Jednání obžalovaného tedy bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, tj. dosáhlo vývojového stádia pokusu, jak má na mysli ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný M.V. se v obou případech evidentně dopustil svého jednání v úmyslu trestný čin spáchat, tj. každou z poškozených fyzicky napadnout a způsobit jí bolestivé zranění, což ostatně sám potvrdil ve svém vyjádření na sociální síti facebook. O takovém úmyslu obžalovaného pak svědčí i charakter jeho trestného jednání, tj. opakované údery pěstmi a kopance vůči každé z poškozených. Nalézací soud považuje znovu za nezbytné zdůraznit, že ani jedna z poškozených nezavdala obžalovanému v nejmenším příčinu k jakémukoliv fyzickému útoku, dokonce pak k takovému brutálnímu napadení. Nalézací soud u obžalovaného **neshledal zákonem stanovené podmínky pro snížení či vyloučení trestní odpovědnosti z pohledu toho, že by byly naplněny znaky nutné obrany, event. omluvitelného hnutí myslí podle § 141, resp. 146 trestního zákoníku.**

Jednáním obžalovaného M.V. byl porušen jednak zájem společnosti na ochraně veřejného klidu a pořádku, který je **objektem** neboli chráněným společenským zájmem v případě **přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku** a zejména pak byl porušen zájem společnosti na ochraně zdraví poškozených, který je **objektem** zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný však naplnil i formální znaky kvalifikované skutkové podstaty dle § 145 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť jeho útok směřoval **vůči dvěma osobám**, neboť jeho jednání soud považoval za **jeden skutek**, byť spáchaný za podmínek pokračování. Těžká újma na zdraví reálně hrozila vzniknout a mohla být následkem trestného jednání obžalovaného, k němuž však nedošlo především díky tomu, že poškozené J. S. přicházel na pomoc svědek S. B. a poškozená vystupující jako utajená svědkyně podle § 55 odst. 2 trestního řádu se začala účinně bránit. V obou případech obžalovaný svého jednání zanechal a z místa činu utekl bez toho, že by se pokusil poškozeným poskytnout pomoc. Jak potvrdil soudní znalec, ke **vzniku těžké újmy na zdraví mohlo reálně dojít**.

Vedle znaku objektu a objektivní stránky se soud zabýval i dalšími obligatorními znaky obou skutkových podstat. Nezbytným **znakem subjektu** – pachatele trestného činu je jeho **věk** a jeho **příčetnosti**. Z provedeného dokazování bylo nade vše pochybnost zjištěno, že obžalovaný M.V. byl v době spáchání trestného jednání **pachatelem zletilým**, čímž naplnil podmínku věku (§ 25 trestního zákoníku). Podmínka příčetnosti pak vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu **byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a své jednání ovládat** (§ 26 trestního zákoníku).

K otázce duševního stavu obžalovaného byl již ve stádiu přípravného řízení zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, včetně doplňku** (č.l. 175-200,201-205) i **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví**

sexuologie (č.l. 210-229). Všechny tři znalkyně byly také osobně vyslechnuty u hlavního líčení dne 30.9.2014.

Soudní znalkyně MUDr. Zuzana Švehláková, která provedla psychiatrické vyšetření obžalovaného M.V., dospěla k závěru, že v době spáchání trestného činu netrpěl obžalovaný duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou. Podle jejího zjištění v inkriminované době mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a své jednání ovládat. Obžalovaný nebyl v té době pod vlivem alkoholu, nejednalo se tedy o patickou opilost, ale podle svého sdělení, které není nijak objektivizováno, byl pod vlivem THC. To by, podle názoru soudní znalkyně, mohlo být důvodem ke snížení ovládacích schopností, avšak měrou nepodstatnou. Obžalovaný totiž měl z minulosti zkušenosti s touto návykovou látkou a při opakovaných pobytech v psychiatrické léčebně mu bylo zdůrazněno, aby se vzdal užívání jakýchkoliv návykových látek. Podle názoru soudní znalkyně se obžalovaný mohl požití této drogy vyvarovat, neboť abstinence mu nedělá žádné problémy. Rozpoznávací schopnosti u obžalovaného byly, podle zjištění soudní znalkyně, plně zachovány a ovládací mohly být sníženy vlivem THC, avšak v nepodstatném rozsahu.

U hlavního líčení pak soudní znalkyně vysvětlila, že obžalovaný byl opakovaně psychiatricky hospitalizován, ale přímá závislost na návykových látkách u něj diagnostikována nebyla. V jeho případě byl diagnostikován dvakrát abúzus a jednou snad abúzus až závislost ovšem obžalovaný THC nepoužíval trvale. Pokud by obžalovaný před činem skutečně THC požil, mohlo se v jeho případě jednat o snížení ovládacích schopností vlivem takové drogy, avšak tato informace nebyla nijak verifikována. U obžalovaného totiž nebyly provedeny odběry krve nebo moči a objektivně nelze proto stanovit, zda obžalovaný vůbec nějaké THC požil, resp. v jakém to bylo rozsahu. Nalézací soud považuje za významné zjištění znalkyně o tom, že při předchozích hospitalizacích byl obžalovaný M.V. nejméně třikrát konfrontován s tím, že v případě požití takových látek je sám agresivní a rovněž mu bylo opakovaně doporučeno, aby se vyvaroval požívání takových látek. Vzhledem k tomu, že u M.V. nebyla zjištěna závislost zejména na THC, lze podle závěrů soudní znalkyně konstatovat, že byl schopen se zdržet požívání takových látek.

Rovněž **soudní znalkyně PhDr. Blanka Špišková** u hlavního líčení setrvala na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku, včetně jeho doplňku. Po psychologickém vyšetření obžalovaného zjistila, že jeho osobnost je nerovnoměrně strukturovaná a má poruchové rysy. Převažují u něj rysy introverze, rysy schizoidní, emočně nezdrženlivé. Obžalovaný je afektivně výbušný, impulzivní, má nízkou frustrační toleranci a to vede v kombinaci se špatným sebeovládáním k nekontrolovaným výbuchům fyzické agrese. Obžalovanému mimo jiné chybí sebedůvěra, ale touží po zážitcích a vzrušení, současně je podezřívaví, trpí resentimentem a je cynický. Autoritě se neumí podřídít a má zvýšený sklon k verbální i fyzické agresivitě. Soudní znalkyně rovněž zjistila, že obžalovaný má zábrany v chování vůči druhému pohlaví, má nedostatečnou rozhodnost vůči druhému pohlaví. Tato znalkyně, stejně jako soudní znalkyně MUDr. Zuzana Švehláková, vyslovily podezření na možné poruchy v oblasti sexuálního života, tedy na možnou přítomnost poruchy sexuologické. Znalkyně PhDr. Blanka Špišková pak dále konstatovala, že resocializace obžalovaného je na tzv. opavské škále přibližně na stupni č. 4, tedy že pravděpodobnost jeho resocializace je poměrně nízká. Rozumové schopnosti M.V. jsou v pásmu průměru, kdy celkové IQ je 92. U hlavního líčení pak soudní znalkyně vysvětlila, že i samotná porucha osobnosti je člověku vrozená a provází jej po celý život. Tzv. psychopatie tedy není nemoc a psychiatricky, neboli

medikamentózně není ovlivnitelná. Za adekvátní lze považovat psychoterapeutické působení na obžalovaného, ale v obecné rovině bývají pacienti s poruchou osobnosti poměrně rezistentní vůči psychoterapii, zejména pokud jim nezpůsobuje obtíže v běžném životě.

Na podkladě psychiatricko-psychologického vyšetření obou znalkyň pak byl obžalovaný podroben i znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie a **soudní znalkyně MUDr. Petra Sejbalová**, která znalecký posudek zpracovávala, u hlavního líčení setrvala na jeho závěrech. Po vyšetření obžalovaného zjistila, že M.V. trpí poruchou sexuální preference typu agresivní sadismus. U hlavního líčení soudní znalkyně vysvětlila, že pro agresivního sadistu je vlastně typické, že tím nejvzrušivějším pro něho je vlastně působení násilí, pocit dominance, když k vlastnímu sexuálnímu kontaktu s obětí nemusí dojít. V tom spočívá rozdíl mezi agresivním sadistou a patologickým sexuálním agresorem, který užije pouze účinnou míru agrese k tomu, aby docílil sexuální aktivity. U agresivního sadistu je tím nejvzrušivějším právě pocit dominance, tedy to, že oběť jeho jednáním trpí, a to jak fyzicky, tak i psychicky. Navíc u agresivního sadisty v případě dalších útoků jeho agresivita a brutalita napadení oběti stoupá, což je jedním z typických příznaků. Soudní znalkyně rovněž upozornila, že není rozhodující to, že obžalovaný při útocích nepocíťoval sexuální uspokojení, neboť pro agresivního sadistu je důležitý především psychický pocit, když případná sexuální aktivita, např. v podobě erekce, event. sexuálního kontaktu je až druhotná a nemusí k ní vůbec dojít. U obžalovaného byla sexuální motivace zjevná, neboť on si vybíral ženy, vůči kterým vlastně už předtím cítil zášť, vybíral si ženy poměrně atraktivní. V závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku i ve své výpovědi u hlavního líčení soudní znalkyně uzavřela, že v době spáchání trestného jednání nebyl obžalovaný M.V. v plném rozsahu schopen své jednání ovládat, neboť jeho ovládací schopnost byla podstatnou měrou snížena. Nejednalo se sice o úplné vymizení ovládacích schopností. Byť toto snížení nelze přesně procentuálně kvantifikovat, pak podle zjištění soudní znalkyně jeho ovládací schopnosti byly sníženy asi do poloviny pásma mezi plnou schopností ovládací a schopností úplně vymizelou. S ohledem na závěry sexuologického vyšetření obžalovaného M.V. navrhla soudní znalkyně uložení ochranného sexuologického léčení v ústavní formě s upozorněním, že tato léčba musí být velmi intenzivní a dlouhá, nejlépe několikaletá. Jako vhodné se jeví zahájení této léčby již po dobu případně uloženého výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Na základě podrobného vyšetření duševního stavu obžalovaného M.V. nalézací soud uzavřel, že obžalovaný byl se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu trestně odpovědný, jako zletilý pachatel. Současně však soud vzal v úvahu i prokázanou skutečnost, že jeho rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány, avšak ovládací schopnosti v důsledku diagnostikované poruchy sexuální preference byly podstatně sníženy. Na obžalovaného lze proto ve smyslu ustanovení § 27 trestního zákoníku pohlížet jako na pachatele zmenšeně přičetného. Podle citovaného zákonného ustanovení kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu měl podstatně sníženou schopnost rozpoznat jeho protiprávnost nebo ovládat své jednání je zmenšeně přičetný. Z hlediska trestní odpovědnosti M.V. je však rozhodující, že ani rozpoznávací ani ovládací schopnosti nebyly vymizelé.

Subjektivní stránka, jak zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tak přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v sobě rovněž zahrnují znaky týkající se psychiky pachatele. V obecné rovině je obligatorním znakem

subjektivní stránky zavinění, které je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, konstruované v trestním právu jako odpovědnost subjektivní, tedy odpovědnost za zaviněné jednání. Zavinění je považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění, nebo srozumění, čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci). V konkrétním případě u obžalovaného M.V. vycházel nalézací soud především z citovaných znaleckých posudků, které se týkaly duševního stavu obžalovaného, ale také z důkazů provedených u hlavního líčení, které prokazují veškeré skutkové okolnosti případu. Těmito okolnostmi je třeba rozumět především trestněprávně významné jednání obžalovaného, ale také jeho chování po útoku na každou z poškozených. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že jednání obžalovaného v obou případech trvalo po určitý časový interval, kdy obě svědkyně hovořily o útoku v rozsahu přibližně tři až čtyř minut. Obžalovaný M.V. každou z poškozených opakovaně intenzivně fyzicky napadal, a to tak, že jim dával rány pěstí, kopance a útočil do jejich celého těla, zejména i do míst, kde se nachází životně důležité orgány. U hlavního líčení sice k dotazu soudu připustil, že nemá úplně přesnou představu o tom, jaké jsou v břiše ženy uloženy orgány, přesto se však k trestnému jednání vůči oběma poškozeným doznal. Obžalovaný má nejen středoškolské vzdělání, ale především, podle závěrů soudní znalkyně, má rozumové schopnosti v pásmu průměru, včetně relativně dobrých všeobecných vědomostí a schopností logického myšlení. Nalézací soud tedy uzavřel, že obžalovaný M.V. nepochybně věděl, že takovým jednáním může způsobit každé z poškozených závažné zranění a tedy porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem. Opakované údery pěstí do obličeje, kopance do celého těla, skýtají podklad pro závěr, že obžalovaný byl minimálně srozuměn s tím, že každé z poškozených může způsobit přinejmenším dlouhotrvající zranění, kdy její omezení v obvyklém způsobu života přesáhne dobu 6ti týdnů, nebo dokonce jí může způsobit zranění, které ji ohrožuje na životě. Nalézací soud proto zavinění obžalovaného ve vztahu ke zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, byť spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kvalifikoval jako nepřímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Ve vztahu k přečinu výtržnictví pak nalézací soud zavinění obžalovaného kvalifikoval jako přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť obžalovaný i v tomto případě věděl, že se dopouští protiprávního jednání, tedy porušení zájmu chráněného trestním zákonem tím, že na místě veřejnosti přístupném napadl jinou osobu a v obou konkrétních případech se tohoto jednání dopustit chtěl.

V souvislosti s právní kvalifikací zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kdy jednání obžalovaného dospělo do vývojového stádia pokusu, musí nalézací soud upozornit na ustanovení § 21 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Pokusem se rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Pokus trestného činu je však trestný podle trestní sazby stanovené na dokonání trestný čin.

Vedle shora rozebraných formálních znaků obou skutkových podstat nalézací soud rovněž konstatoval, že jednání obžalovaného M.V. je natolik společensky škodlivé, že zcela rozhodně vylučuje úvahy o jiné odpovědnosti, než odpovědnosti trestněprávní. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný opakovaně zaútočil proti dvěma poměrně bezbranným útok neočekávajícím ženám, které se pohybovaly v prostorách přírodního parku spíše proto, aby relaxovaly, resp. sportovaly. Obžalovaný zneužil své fyzické převahy, na každou z nich

zaútočil dokonce zákeřně zezadu a opakovanými údery jí způsobil újmu na zdraví. Nálezací soud proto shodně s návrhem obžaloby uzavřel, že M.V. se dopustil přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v souběhu se zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to v obou případech pokračujícím jednáním, neboli dvěma útoky vůči dvěma poškozeným. Soud uznal obžalovaného M.V. vinným z jednání, které je v podrobnostech popsáno ve výroku tohoto rozsudku.

C./ Výrok o trestu

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud především k povaze a závažnosti spáchaného trestného jednání, osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života i možností nápravy. Soud vzal v úvahu, že M.V. je svobodný, bezdětný, vyučen v elektro oboru, před spácháním trestné činnosti studoval v prvním ročníku nástavbového studia. Opisem rejstříku trestů (č.l. 304) bylo prokázáno, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán. Zprávou Úřadu městské části Brno – Nový Lískovec (č.l. 305) pak bylo prokázáno, že obžalovaný byl v minulosti celkem pětkrát projednáván pro různé přestupky v místě bydliště.

Nálezací soud přiznal obžalovanému polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, polehčující okolnost upřímné lítosti podle § 41 písm. n) trestního zákoníku, polehčující okolnost doznání, které napomohlo k objasnění jeho trestné činnosti podle § 41 písm. l) trestního zákoníku, a polehčující okolnost podle § 41 písm. f) trestního zákoníku, tedy že se trestného jednání dopustil ve věku blízkém věku mladistvých. Jako přítěžující okolnost naproti tomu hodnotil podle § 42 písm. n) trestního zákoníku skutečnost, že spáchal více trestných činů. Trestných činů se dopustil s rozmyslem podle § 42 písm. a) trestního zákoníku a trestné činy spáchal z pomsty k ženám podle § 42 písm. b) trestního zákoníku.

Jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku, byl obžalovaný M.V. uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů spáchaných v souběhu, tj. přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a trest mu byl proto v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládán za oba tyto trestné činy, jako trest úhrnný. Podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku se odsuzují-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný.

V konkrétním případě vycházel soud z ustanovení § 145 odst. 2 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 5 – 12 let. Rozhodování soudu se proto omezilo především na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Soud přihlédl ke všem rozhodným kritériím vymezeným v ustanovení § 39 trestního zákoníku. V této souvislosti je opětovně nezbytné zdůraznit význam chráněného zájmu, který byl jednáním obžalovaného dotčen. Ochrana lidského zdraví, potažmo lidského života je jednou ze základních hodnot, která je chráněna jak trestním zákoníkem a v konečném důsledku i Ústavou České republiky. V úvahu je třeba vzít skutečnost, že ve velmi krátkém časovém horizontu se obžalovaný typově zcela obdobného jednání dopustil dokonce dvakrát vůči dvěma poškozeným. Přesto, že v rámci daného typu trestného jednání nezpůsobil žádné z poškozených mimořádně závažné fyzické zranění, je zcela evidentní, po provedení jejich

výslechu u hlavního líčení, že obě se nadále potýkají s psychickými problémy právě v důsledku toho, že byly zcela nečekaně obžalovaným fyzicky napadeny. Obě poškozené rovněž shodně popsaly svoje obtíže nejen v souvislosti s fyzickým zraněním, ale i obtíže psychického rázu, které je dlouhodobě limitovaly a do jisté míry limitují i s několikaměsíčním odstupem od celé události. Soud vedle těchto okolností případu přihlédl i k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a rovněž k psychickému stavu obžalovaného. Znaleckými posudky bylo prokázáno, že v důsledku sexuální deviace typu agresivní sadismus, byly ovládací schopnosti obžalovaného podstatně sníženy. Ve prospěch obžalovaného pak svědčí i jeho vystoupení u hlavního líčení, kdy bylo zjevné, že obžalovaný si uvědomuje následky svého jednání a zcela upřímně tohoto lituje. S přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu rozhodl soud uložit obžalovanému M.V. trest odnětí svobody v trvání 5ti let. Výměra trestu je přiměřená, jak všem okolnostem případu, tak osobnímu profilu obžalovaného. Důvodně lze očekávat, že výkon trestu odnětí svobody u obžalovaného, který dosud nejen že nebyl ve výkonu trestu, ale ani nebyl soudně trestán, splní požadovaný účel, a to jak účel převýchovný, tak účel preventivní. Ze zákona je obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, neboť trest je mu ukládán za úmyslné trestné činy ve výměře převyšující tři roky. Nalézací soud považuje za nezbytné upozornit, že byť u obžalovaného byly shledány podmínky § 27 trestního zákoníku, kdy je považován za pachatele zmenšeně přičetného, nejednalo se o takové okolnosti, které by odůvodňovaly uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. Při stanovení konkrétní výměry trestu odnětí svobody však soud k této skutečnosti přihlédl, a to s odkazem na ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku.

Vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody bylo obžalovanému M.V. také uloženo ochranné opatření, a to ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. Důkazy provedenými u hlavního líčení a zejména znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie i osobním výsledkem znalkyně bylo prokázáno, že obžalovaný M.V. trpí poruchou sexuální preference, tedy sexuální deviací podle dřívější nomenklatury, a to typu agresivní sadismus. Ze sexuologického hlediska je jeho pobyt na svobodě nebezpečný, neboť existuje riziko recidivy sexuálně patologického jednání. Soudní znalkyně považuje za nezbytné uložení ochranného sexuologického léčení, a to v jeho nejkomplexnější formě, tedy ve formě ústavní. Podle jejího názoru musí být tato ústavní léčba velmi intenzivní a dlouhá, nejlépe několikaletá. Vzhledem k charakteru sexuální deviace i vzhledem k osobnosti obžalovaného, který trpí poruchou osobnosti, lze totiž předpokládat velkou rezistenci vůči psychoterapii. Obžalovanému M.V. proto bylo podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku uloženo ochranné sexuologické léčení v ústavní formě, neboť bylo prokázáno, že trestný čin spáchal ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný.

D./ Výrok o náhradě škody

Poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 7.720 Kč (č.l. 777-781). Jednalo se o náklady spojené s hospitalizací a ošetřením, tj. lékařskými úkony, použitým zdravotnickým materiálem i farmaceutickými prostředky, nezbytnými k léčbě poškozené J. S.. Jednotlivé úkony i rozsah zdravotnických výkonů, farmaceutických prostředků i použitého materiálu byly přesně

specifikovány v dokladech, které poškozený subjekt předložil (č.l. 280-281). Nárok Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky byl shledán oprávněným, co do důvodu i co do výše. Všeobecná zdravotní pojišťovna se jako poškozený subjekt včas a řádně připojila, tedy svůj nárok uplatnila před zahájením dokazování u hlavního líčení. Škoda vznikla tomuto poškozenému subjektu zaviněným jednáním obžalovaného M.V.. Soud proto obžalovanému uložil, aby v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 trestního řádu uhradil Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 7.720 Kč. Takový závěr soudu má oporu v ustanovení § 2910 novely občanského zákoníku, jako zákona č. 89/2012 Sb., který je účinný od 1.1.2014. Obžalovaný se trestného jednání dopustil dne 5.3.2014, kdy napadl poškozenou J. S., čímž z pohledu náhrady škody způsobil svým zaviněním škodnou událost. Podle citovaného zákonného ustanovení § 2910 občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Obecné pravidlo pro způsob a rozsah náhrady škody je pak stanoveno v ustanovení § 2951 odst. 1 tohoto občanského zákoníku, podle něhož se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.

V konkrétním případě požadovala Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, jako poškozený subjekt, pochopitelně úhradu škody v penězích, kterou, jak je shora uvedeno, také řádně vyčíslila. Soud uznal nárok oprávněným, co do důvodu, i co do výše a v plném rozsahu mu vyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

dne 13.10.2014

JUDr. Jaroslava Bartošová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová